

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΙΟΥΛΙΟΥ, 1861.

ΤΟΜΟΣ ΙΒ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 272.

ΑΙ ΓΥΝΙΚΕΣ ΕΝ ΤΗ ΑΥΓΣΕΙ (1)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ βαρβαρος κοινωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Γερμανίδες.

Α'.

Γερμανική φυλή.

—ooo—

Ἡ Γερμανία περὶ ἡς ὥραιηταν οἱ λατίνοι ιστορικοὶ θριζεν εἰς τὸν Ρίνον καὶ ἔξετείνετο ὀλέγον πορφυρώτερο τοῦ Βιστούλων ὅπισθεν δὲ ταῦτης τῆς φουκαϊκῆς Γερμανίας, δὲν ἦτο ἵσως ἀδύνατον νάντακαλύψωμεν καὶ ἐτέρον. Ἀλλὰ ὅπισθήποτε εἶναι βέβαιον ὅτι μεταξὺ τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν Σλαβῶν ὑπήρχον ἀναρθρωταὶ πληθῆ, ὡς ὁ ἴσχυρος χαρακτὴρ διιστήσοντεν ἐνεντίον καὶ τῆς σιναπτύζεως τοῦ πολιτισμοῦ τὸν θεμελιώτην αὐτοῦ τύπον. Δὲν ἔχομεν πλέον ἀπέναντι ἡμῶν Σλαβῶν ἀσταθῆ ή Γάλλον εύκοινώντον, ἀλλὰ φυλὴν ἐπίκμονον καὶ σιωπηράν, φύλην τῆς πατρώως ἐπτίας. Ναὶ μὲν ὁ γράμμις ἐμάλιστε τὰ ἡδη, ἡ τραχύτης σμικρεών καὶ ἡ φιλογραφική ἔμειναν ἐν αὐτῷ.

* Νὰ ἔξυπνη πριν, λέγει ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀβακάλ

πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ, ὃ ὑποβλέπων τὰ πλούτη καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου ο (1). Πρὸς τὸν δανειστὴν τὸν μὴ δυνηθέντα νὰ λάβῃ ὅπίσω τὸ δάνειον, ὃ νόμος παρήτει τὸν ὄρειλέτην. Ὁ τογαῖος τῶν Νοέβηγῶν νόμος ἐπέτρεπτε α τὸ νὰ φέρεται ὁ ὄρειλέτης εἰς τὴν Συνέλευσιν διπος ἐξηγοράσσωσιν αὐτὸν οἱ φίλοι· εἰ δὲ μὴ ἐτύγχανεν ἀγοραστοῦ, ὁ δανειστὴς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κόπτῃ ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀνω ἢ κάτω, ὅ,τι θέλειν (2). Ὁ δὲ σαλικὸς νόμος ἦτο ἔτι ἀπανθρωπότερος.

Εἰς τὰς ἀπανθρωπίας δὲ ταύτας προσετίθεντο καὶ αἱ ἀπέρανται ἀξιώτεις τῶν φυλῶν, τῶν θεωρουμένων ιερῶν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν. Οἱ ἀργαῖοι Γερμανοί· ὧς καὶ οἱ ὄπαδοι τοῦ Βρογχημανισμοῦ ἔδιδον εἰς τὴν φυλὴν θίσιαν καταγωγήν. Ὁ εὐγενὸς (Ιάρλ) γεννᾶται α ἔχων φαδόγχρους παρειάς, κόμην ἐπάργυρον καὶ ὁξι βλέμμα δράκοντος ο. Πρέπει « νὰ πάλλῃ τὸ δόρυ, νὰ λιγύῃ τὸ τόξον, νὰ ἐπιπένῃ τολμηρῶς, νὰ ἔχῃ εὐγενεῖς γαῖκες, καὶ πατρογονικὴν οἰκίαν ο. Νυμφεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου καὶ ὁ βασιλεὺς (Κούρ, ἐξέργεται ἐκ τοῦ αἷματος αὐτοῦ καὶ ἔγει α ὀκτὼ ἀνθρώπων δίναριν ο. Ὁ ἐλεύθερος (Κάρλ) ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον α κόμην ἔχων ἐρυθρὰν, ὅψιν εὔχρουν καὶ ὄφθαλμοις λαμπτρούς. · Περιτυλίσσουσιν αὐτὸν ἐντὸς πανίου λινοῦ. Μανθάνει νὰ α δαμάζῃ τοὺς ταῦ-

(1) "Εδῶ Σεμίουνδρ — Αβακάλ, 43, 59.

(2) Grimm. Deutsches Recht—Alterthumer, σελ. 617. — Lex Salica, 61.

(1) "Ορε φυλλάδ, 185, 261, καὶ 263, σελ. 345, 309, 585.

ρους, νὰ κατακευάζῃ οίκιας καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ ἀροτροῦ π. ἡ μνηστὴ αὐτοῦ φέρει « ὁρμαθὸν κλειδῶν ». Ο δοῦλος (Throell) γεννᾶται α μέλας, τὰς χειραςέγων τυλώμεις καὶ τὴν ἁργὸν κυρτὸν π. διταν δὲ γίνη δυνατὸς ἔργον ἔχει α νὰ κατεργάζεται τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων καὶ τὰ ξύλα καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰ ἐπ' ὕψων. Η σύνυγος αὐτοῦ καλουμένη δούλη, α ἡ; οἱ μὲν ταρσοὶ εἶναι καθημαγμένοι οἱ δὲ βραχίονες ἡλιοκατεῖς, α δίδει αὐτῷ τέκνα α τὸν Ζωφερὸν, τὸν Βάνυπον, τὸν Ὀκνηρὸν καὶ τὸν Φίλεριν π. (1). 'Αλλ' ὁ Οδίνος (2) προστάτευε ἔτι τοὺς δούλους, αἰτινες δὲν ἔχουσι μὲν πολιτικὰ, ἔχουσιν δικιας δημόσια δικαιώματα ἀλλὰ τοικύτης προστασίας δὲν ἀπέλαυνον καὶ οἱ δοῦλοι οἱ πωλούμενοι, οἱ θυσιαζόμενοι, οἱ ἑξοριζόμενοι ἀπὸ τὸν Οὐσιαλλὰ, ἐὰν δὲν ἔκπιοντο τὶς τὴν πυρὰν τοῦ κυρίου (3). Οἱ Δωρεῖς τῆς Σπάρτης κατηγορήθηταιν καὶ πολὺ ὡς ἔχοντες εἰλικτας ἀλλὰ βάτις πάστης, ἀργαῖς κοινωνίας ἥσαν οἱ εἴλετες (4) τὸ περὶ φυλῶν σύστημα, καθιερώθεν ὑπὸ τῆς πίστεως εἰς Θείας φυλὰς, ἐνομιμοποίει ἐξ ἀνάγκης τὴν δουλείαν.

Β.

Ἡ κόρη.

Ἡ κοινωνικὴ σύστασις τῶν γερμανικῶν χωρῶν γεννᾷ τὴν ἴδεαν διτι τὴν ἀστιένειαν τῆς γυναικὸς ἥτο διληγον σεβοστή. Οἱ Σευλδοί, οἱ Σάξωνες, οἱ Φράγκοι, οἱ Λομβαρδοί, οἱ Βαυαροί, οἱ Γερμανοὶ τυπωροῦσιν πόστηρότερον τὴν εἰς γυναικας γινομένην μέρην, αδιότι δὲν δύναται νὰ ὑπερχαπίσῃ ἐκυτὴν μόνη δι' ὄπλων, λέγει δι βαυαρικὸς νόμος. Καὶ δημος, εἰς μόνος εἶναι ἐλεύθερος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, δι ἀρχῆς τὴν κόρην α εἶναι ὑποχειρίος αὐτοῦ (5) α οὔτε ἀλάχιστον μέρος κληρονομίας δύναται νὰ ἀξιοῖ. Ἐλλείψει δὲ κατίντων ἀρρένων, τὴν περιουσίαν περιέρχεται εἰς τοὺς ἀνιστάτας καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς πλαγίους. Κατὰ τὴν ἀπορχαιωμένην νομοθεσίαν τῶν Σχλίων Φράγκων, νομοθεσίαν ἔχει τοῦ ἀτράκτου, δι Γαλλία, εἰ καὶ δηλως γαλατική, ἀπεκλήρωσε μετὰ τὸν θάνατον Λοδοβίκο τοῦ I (6) τὰς γυναικας ἀπὸ τοῦ θρόνου, μὴ ἀπαγορεύσασα δημος αὐταῖς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ κυβερνᾶν, καὶ ἐν ὅρᾳ ἔτι κανδύνων καὶ ταρχῶν, ὡς ἀντικατίλισσαι ἀνηλίκων δυτῶν τῶν δικαδόγων. Τὴν παράδοξον ταύτην ἀντίρρασιν ἔξτιλειψεν δι βασιλεὺς Λοδοβίκος Φίλιππος ἀρχαιρέτας καὶ τὴν ἀντικατίλισσαν

(1) "Εἰδεις Σεμουνδάρ, Ι. Γ", — "Ρίγαρδος.

(2) Ο Οδίνος τῶν Σκανδιναύων, καὶ δι Ολέσερ τῶν Γερμανῶν εἶναι δι πρῶτος θεὸς τῆς γερμανικῆς μητὶ λογίας.

(3) Grimm, Rechis Alterthümer, σελ. 300 καὶ χαρ.

(4) "Ιδε Οὐαγγεὶος Ιστορία θουλεῖας πύρα τοῦ ἀρχαίοις.

(5) "Η λέξις πουν δι" ἡς ἔρμηνεται ὑπὸ τῶν βαυαρικῶν νόμων τὸ δικαίωμα τοῦ πατέρος, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ κηδεμόνος τῆς γυναικὸς σημαίνει κατὰ γράμμα χείρ. — "Ορε Γρίμμ αὐτ. σελ. 448.

(6) Ο Κ. Θ. Lavallée λέγει φητίος ταῦτα ἐν τῷ "Ιστορίᾳ τῶν Γάλλων" = τὸ δικαίωμα ἰδίσσετο προφρωνῶς εἰς τὴν θυγατέρα Λοδοβίκου τοῦ I. »

ἀπὸ τῆς νύμπης τοι, τῆς δουκήτσης Αύρηλέως (1). Υπῆρξαν δημος καὶ δυναστεῖαι γερμανικαὶ, ἐν Σουηδίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, αἰτινες δευθεῖσαι ὡς ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου τὰς πολιτικὰς συνεπεῖς τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς ἐπαναστάσεως, ητοις εἶχε μεταβάλει τὰς βάσεις τῆς κοινωνίας, ἀνέθεντο ἐνίστε τὰς σκηπτρὰς εἰς γειτανεῖς γυναικεῖς πολλὰ ἀνωτέρων τῶν συγγρόνων αὐταῖς ἡγεμόνων, οἷον τῆς Μαργαρίτης, τῆς Ἐλισάβετ, τῆς Μαρίας Θηρεσίας καὶ ἄλλων. Τὸ δημόσιον δίκαιον τοῦ μεταποίει παραδέχεται τὰς γυναικας ὡς δικαδόγους τοῦ στέμματος. μόνη δὲ ἡ Ιερὰ αὐτοκρατορία (2) καὶ ἡ Γαλλία ἐξηροῦνται ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ αὐτῇ διέκ της βίλης ἐγένετο δεκτὸς ἐπὶ τῆς τρίτης δυναττεῖς ὁ περιφυλος σακικός νόμος. Δικαίως, ἀρχ δ. Κ. Θεορ. Lavallée θεωρεῖ ὡς ἀνομον τὴν ἀπόρρητον τῶν ὑποτελῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐρήμουσεν εἰς τὴν πολιτικὴν νόμουν καθηρᾶς ἀστυκόν, ἀργὸν μάλιστα γενόμενον μετὰ τὸν θείαμβον τοῦ γριπτικηπού. διότι τὸν μετανιώναι αἱ γυναικεῖς ἐκληρονόμους καὶ τιμάρια, ἐπιβάλλονται καὶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Οὕτε δικαιολογεῖται πλέον διέκ τῶν αἰτιῶν ἀτινα ἵσχυον κατὰ τοὺς ἀναρχικοὺς γρόνους, διτι δι δύναμις σχεδὸν μόνη ἐπειγε τόπον κυβερνήσεως. Σήμερον, δὲται αἱ μοναρχίαι γίνονται συνταγματικαὶ. Εἰς κράτος δηλος στρατιωτικὸν ὡς ἡ Αύστρια, διπου ὁ ἡγεμόνων εἶναι πράγματι στρατηγὸς ἐκπληρῶν μάλιστα ἔργον διυκολώτατον, τὸν σύνδεσμον λέγω πολλῶν ἐτερογενῶν πολλάκις δὲ καὶ ἀντιπάλων ἐθνῶν, δὲν εἶναι τοις ἀτοπος ἡ ἀποδολή τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀλλ' ἔχει ὅπου τὴν βασιλείαν περιστρέψει νόμοις, δι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λοδοβίκου I αὐτοσχεδιασθεῖσα νομοθεσία δινει ἐντολῆς, ὑπὸ τινων ἡγεμονίσκων, οὐδένα ἔχει πλέον λόγον ὑπάρξεως. Εἰδομεν διτι ἐσγάτως τὸ ἀντιβασιλεύειν ἀπενεμήθη πρὸς τὰς αὐτοκρατείρας πιθανῶς δὲ θέλει καταργηθῆ καὶ αὐτὸς ὁ σαλικός νόμος προσούσης τῆς ἀναπτύξεως τοῦ συνταγματικοῦ συστήματος.

Γ.

Δουλεία τῆς γυναικός.

Ο γάμος δὲν ἔβελτίου τὴν τύχην τῶν Γερμανίδων δι πατήρ ἐπώλει τὴν θυγατέρας αὐτοῦ ὡς ἀλλα κτῆνος (3). Καὶ κατὰ τὸν μετανιώνα αὐτὸν ἐλέγετο ἔτι ἀγοράζω γυναῖκα. (Ein weib kaufen). Οὐδ' αἱ γῆραι αὐται ἔξηροῦντο τῆς διδελυρᾶς ταύτης ἀγοραπωλησίας. « Εάν τις ἀποθνήσῃ ἀπότομο γείρα, λέγει ἡγητῶς ὁ σαλικός νόμος, διτις θέλει νὰ λάβῃ αὐτὴν πρέπει ἐν πρώτοις νὰ πράξῃ αὐτω δι δέκαργος δι ἐκατόνταρχος συγκαλεῖ τὴν συνέλευτην διπου ὑπάρχει ἀσπίς, καὶ τότε δι θέλων τὴν γῆραν βίπτει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τρεῖς αργυροὺς δριολοὺς καὶ δι δόκιμον ἀπο-

(1) "Η ἀντιβασιλεία ἀνετίθη διέκ νέμου εἰς τὸν διοίκητα Νέμο".

(2) Καὶ τάλιν ἀθετήθη δι κανῶν αὐτος ἐπὶ τῶν νεωτέρων γρόνων χάριν Μαρίας τῆς Θηρεσίας.

(3) Πιο πι, dueutrus C. C. solidos det parentibus ejus, έλεγεν δι σακινικός νόμος.

ρων». Οι πλούσιοι ἡγόραζον δσας γυναικας θελον, καὶ οἱ ἄγριοι λάτραι τοῦ Ὀδίου ἐπεδίδοντο εἰς τὴν πολυγαμίαν ὥπως σήμερον οἱ φιλέδονοι τοῦ Μωάμεθ διαδοῖ.

Ναὶ μὲν ἡ ἀγορὰ καθιεσσοῦτο διὰ τελετῶν θρησκευτικῶν κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ γερμανικοῦ πολυθεϊσμοῦ· οἱ ἐπίγειοι γάμοι ὑπόδειγμα εἶγον τὸν ὕμεναιον τοῦ Ὀδίου καὶ τῆς Φρέσας· οἱ Σκανδιναῦοι καθιέρεουν τὴν νύμφην θέτοντες ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς τὴν σφύραν τοῦ Θεοῦ, θεοῦ τῶν κερκυνῶν, καὶ ἐν Γερμανίᾳ τὸ δακτύλιον ἢτο τὸ σύμβολον τῆς συζυγίας· ἀλλὰ διατάξεις αὗται ἔσαν φύσητρα τῶν γυναικῶν, καὶ δὲν ὑπεργέουν ποτὲ τὸν συζυγὸν, ὅστις παρεβίζειν αὐτὰς κατὰ θέλησιν, ἐνῷ ἡ γυνὴ, ἐὰν εμφυεῖτο αὐτὸν, ὑπέπιπτεν εἰς αὐτοτητὸς ποινάς. Ἐὰν δὲ ἀπέθνησκεν ἑκεῖνος χωρὶς ποτὲ ἡ συζυγὸς νὰ παραβῇ τὸν νόμον, ἡ πυρὰ ἡ καὶ ἀλλοὶ εἴδος τραμεροῦ θανάτου ἀντίμεινε τὴν πίστιν αὐτῆς. Οἱ Ἰσλαμῖοι ἐλεγον δὲν «ὅταν ἡ συζυγὸς ἀκολουθῇ τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς τὸν τάφον, περὶ τὸ κατώφλιον τῆς κολάσεως χωρὶς ἡ βαρετὰ θύρα νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς. ἡ Διὸς καὶ οἱ Ἑροῦλοι κατεδίκαζον εἰς τὸ δινεῖδος τὴν χήραν ἢτις δὲν συγκατετίθετο εἰς τὴν θυσίαν ταύτην. Ενίστε οἱ νιοὶ ὄρμώμενοι ὑπὸ στιργῆς ἔθυσίαζον τὰς γυναικας καὶ τοὺς δούλους τοῦ ἴδιου πατρὸς εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ. Λί γυναικες ἐγρησίμενον καὶ ἀντὶ ὀλοκαυτωμάτων εἰς τὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, ὃν ἡ κατάργησις ἐγένετο μετὰ τοσαύτης διμοκολίας, ὡστε τὴν Β' ἔκαπονταστρεῖα χριστικής τις περιηγητής ἐμέτρησεν ἐέδομήκοντα καὶ δύο θύματα εἰς τὸν ὄνομαστὸν Βαρμὸν τοῦ Ὑψάλ (1). »Οτε δὲ οἱ Φράγκοι, πιστεύσαντες εἰς Χριστόν, κατέβησαν εἰς Ἰταλίαν ὑπὸ τὸν Βασιλέα αὐτῶν Θεοδοσίερτον, κατεπόντισαν εἰς τὸν Πάδον γυναικας καὶ παιδία σφαγείσας εἰς τιμὴν τῶν θεῶν τοῦ βασιλέως τῶν πιταμῶν (2). »Ἐπὶ Καρβλοῦ τοῦ μεγάλου ὁ λαός κατεσπάρατ· εν ἐνίστε καὶ κατέτρωγεν ὡμὰς τὰς λεγομένας μαγιστας· καὶ μόλις νόμος ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνακαινίσαντος τὸ ῥωματικὸν κράτος κατήργησε τὴς τρομερὰς ταύτας θυσίας.

«Ολα ταῦτα τὰ ἔθιμα πηγάζουσιν ἐκ τῆς Ἀσίας, κατὰ τῆς ὁποίας ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς πρέπει ἀδικητὸς νὰ ἐνεργῶσιν. Οἱ Ἰνδευρωπαῖοι ὑπέρ τὸ δέον ἐτήρησαν πίστιν εἰς τὰς ἀσιατικὰς παραδόσεις, ἔρμηνευθείσας σαρῶς ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Μαρού. »Η γυνὴ, λέγει ἡ βραχυμανικὴ θεοκρατία, δὲν πρέπει νὰ ἔναι ποτὲ χυρία ἔσωτῆς· καὶ κόρη μὲν πρέπει νὰ ὑπόκηται εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς, συζυγὸς δὲ εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ χήρα εἰς τὸν οἰόνα (3). Οὔτε προσεύχεται οὔτε γινώσκει τοὺς νόμους (4)· εἶναι ἀ-

πλοῦν πρᾶγμα ἀγοραζόμενον, ἀρπαζόμενον ἢ καὶ διὰ δόλου ἀποκτώμενον (1).

«Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔνικα τὴν Ἀσίαν ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι, ἐν Πλαταναῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ, τοιαύτη νομοθεσία θὰ ἐπεκράτει καὶ κατὰ τὴν Εὐρώπην (2). Ο Εὐρωπαϊκὸς κόσμος, θέλουσιν εἶπει οἱ Τευτονομάχεις, θὰ ἐσώζετο ὑπὸ τοῦ ἀνεξαρτήτου πνεύματος τῆς Γερμανικῆς φυλῆς· ἀλλὰ εἰδομεν εἰδη διὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο δὲν παρεῖχε πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τὴν ἐλαχίστην ἐγγύησιν. Αδύνατον ἀρα εἶναι νὰ παραδεχθῶ τὰς θρηνολογίας τοῦ K. Gervinus ἀξιούντος διὰ τὸ χριστιανικὸς πολιτισμὸς κατέστρεψε τοὺς προπάτορας αὐτοῦ (3), η καὶ νὰ ἐπιπολήσω μιστά τινας ὄνομαστοῦ σοφοῦ, τοῦ K. Lassen, τὴν γιλελευθῆραν εἰδωλολατρείαν τῆς Γερμανίας (4). »Η ἀληθής ἐλευθερία ἐθριάμβευσε κατὰ τὴν Εὐρώπην τὴν ἐλευθερωθεῖσαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων ὑπὸ τοῦ ξέφους τῶν θριόων τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Ἀρβηλῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἓν ἐξελληνισθείσας τις Ἰουδαῖος, μαθητὴς τοῦ ἐν Ταρσῷ Ἑλληνικοῦ συγγείου ἀπήγγειλε τὰ ἀθάνατα ταῦτα λόγια·

«Ἀδελφοί, οὐκ ἔσμεν παιδίσκους τέκνα αλλὰ τὴν ἐλευθερίας. Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν ἡ Χριστὸς ἡμῶν ἡλευθερωτε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ μουλείς ενέχεσθε. »

«Οὐκ ἔτι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἑλλην· οὐκ ἔτι δοῦλος, οὐδὲ ἐλευθερός· οὐκ ἔτι ἀρσεν καὶ θῆλυ (5).»

Δ'.

Γυναικες μάγισσαι καὶ προμάντεις.

«Ἡ ἀρχαία Ἰνδευρωπαϊκὴ παράδοσις εἰ καὶ κατερρόνει τὴν γυναικας, ὡς κατειρρόνει καὶ πᾶν ἀσθενὲς (ἡ ἴδια αὕτη εἶναι καὶ σήμερον ἡ βάσις τῶν ἀσιατικῶν δοξασιῶν), σινεγνώριζεν δρως ἐν τῷ γυναικείῳ εύλῳ μυστηριώδη δύναμιν, διό καὶ ἀνησύχει. »Η οικία τὴν ὑποίκαν κατερράσθη γυνὴ ἀδίκως καταφορνήθεισα, λέγουσιν οἱ νόμοι τοῦ Μανοῦ, δὲν βραδύνει νὰ καταστραφῇ. »Ο Καίσαρ (6) ἐθαύμασεν ὡς καὶ ὁ Τάκητος (7), διὰ τὸ ἀκούσιον σέβας τὸ ὄποιον ἡ Λεηκάλερος (8) γυνὴ ἐνέπνεεν εἰς τοὺς βαρβάρους τῆς Γερμανίας, ὡς εἰ προέλεπον οἱ βάρβαροι οὗτοι πόσον ὁ γριστιανισμὸς ἐμελλε νὰ ἐξυψώσῃ αὐτήν. Οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν γερμανικῶν φυλῶν συρρέουσιν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Λουπία όπως συμβουλευθῶσι τὴν μάντιν

κατακρίνεισι τοὺς ιέσους δούλους ὡς ἐπιφέρετες πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑπόγραφισιν. Ἀλλὰ δησού βασιλεύειται ἡ δικαιοσύνη τὸ ψεῦδος ἐξαφανίζεται.

(1) Adam de Brême, De situ Danice.

(2) Fluviorum rex Eridanus, γέγει ὁ Βρυγίλιος.

(3) Manava-Dharma-Sastro ἡ νόμοι Μανι.

(4) «Μη γινώσκουσι τὸν νόμον μηδὲ κατευθύνονται προσυγάς ἐξιλασμοῦ, εἰ γυναῖκες εἶναι τὸ ψεῦδος αὐτό» (Αὐτ.).

(5) Πρὸς Γαλ. Δ', 31. Ε', 1, Γ', 28.

(6) De bello gallico. Β:6λ. Δ'.

(7) Germania, 8, 7.

(8) "Εδδα Σεμινυδάρ, Ι. Γ'. — Δεσμὰ 141.

Βελέδαν χρησμοδοτοῦσαν ἀνωθεν πύργου. Υπέθετον διτι αἱ γυναικες ἐδύναντο διὰ μαγειῶν νὰ καθυποτάξωσι τὴν αἰκουμένην. Μάγισσα τις ἐκ Γερμανίας ἐκυρέρνα, ως ἔλεγον, διὰ τῶν γοπτεῖων αὐτῆς καὶ τὰς δυσπειθεστέρας καρδίας, καὶ ἐπραγματεύετο μετὰ τῶν δαιμόνων τοὺς ἔσωτας τῶν γυναικῶν. Διὰ τίναν δὲ τελετῶν συνταράσσοντο αἱ ὄφαι τοῦ χρόνου, ἐκπαζον αἱ τρικυμίαι, ἡγείζετο ἡ ὁργή, ἀγηρεῖτο ἡ ζωὴ καὶ ἐδίδετο ἐκ νέου (1). Αἱ μάγισσαι ἐμάνθυνον τὰ μέλλοντα συνομιλοῦσαι μετ' ἀδράτων ὅντων, καὶ τὴν νύκτα διέτριψαν τοὺς ἀέρας μετὰ πνευμάτων ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν. Οὐκι τῷ περιεργοῦντι αὐτάς! διότι ἐδύναντο νὰ εἰσέλθωσιν ἀπαρκήρητοι εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἔχθρου αὐτῶν καὶ νὰ καταράγωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἢ καὶ νὰ μεταμορφώσουσιν εἰς λυκαίνας δύπις λησμονίας, αἱ παροργίασσαι αὐτάς.

Λέ δεισιδαιμονίαι δὲ αὖται δὲν ἀλλαττώθησαν τὸν μεσαιῶνα, διότι ἡ ἡρμακεῖη ἐκκλησία εἰς δεσποτισμὸν ἀποβίλεποντα ἀντὶ νὰ πράψῃ τὰς φαντασίας, ἐξῆς τὴν γενικὴν εὑπιστίαν. Ο. Κ. Κάρολος Louandri, εὐρυτὸς συγγραφεὺς τῆς Ἰστορίας τῆς μαγείας, ἔξιστόρητε πόλις ἡ Γερμανία κατεκλύσθη ἀλλοτε ὑπὸ τεμρῶν εἰς ἃς ἐφέπιτεν ὁ Κλῆρος ἀναμίξι, καὶ νέας, καὶ σοσοὺς φυτολόγους, καὶ ἀδιαλεῖς γυμνικούς, μόνον ἔγκλημα ἔχοντας ὅτι ἐπιθύμησαν διὰ τῶν ἴδεων ἡ τῶν μελετῶν αὐτῶν εὐερέθιστον θεωρήσαν, τὰ πάντα θυτιζούσαν ὑπὲρ τῆς διετιορίσεως ἔζησυσίας καταδικοθείσης ἐκ προοιμίων ὑπὸ τοῦ Εύκλησίου, ὅπερ ἐθέπιτε τὴν σωτηριώδη διάκρισιν τῶν δύω ἔξουσιῶν, ἀπηγόρευτε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν γερῆτων τῆς μαχαλαρίας, καὶ ἐνετείλατο ἀποστροφὴν τοῦ αἴματος.

E.

Γυναικες ιδανικαι.

Ἡ ποίησις, καταγινομένη μᾶλλον εἰς ἀρχῆγομένα ἢ εἰς πράγματα προλαμβάνει τὸν χρόνον καὶ σγίζει τὸ κάλυμμα τῶν μελλόντων. Αἱ θεαὶ ψυχλόγεναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἔγουσι πολλάκις φυσιογνωμίαν ἀντικειμένην εἰς τὰ βάρβαρα Η.Θ., δταν μᾶλιστα παριστῶνται ὡς θεῖαι περιπγήτριαι πειρεγόμεναι τὴν αἰκουρένην, καὶ φέρουσαι τὴν εἰρήνην, καὶ διδάσκουσαι εἰς τὰ ἔθυη τὸ σπείρειν σίτον (2) καὶ νύθειν λίνον καὶ κάνυκην. Ἐχν ἡ Φρέξ, ἡ ὥρχις μάγισσα, μιμεῖται πολλὰ συγνὰ τὴν Δφροδίτην, ἐξουσια θυμάσιον περιδέρχον (βρέσιγκα μὲν) ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τὸν κεστὸν τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους, ἡ ἀγαθὴ "Ολδα, ἡ ἐνθερμοκυνηγή, ἡ Ἀρτεμις τῶν Γερμανῶν, ἡ διαχρίζουσα τοὺς ἀέρας, φορούσα λευκὰ καὶ σπείρουσα γιώνα, ἐπισκέπτεται τὴν οἰκίαν τῶν γερικῶν καὶ σκεπάζει διὰ μαλλιῶν τὸν ἀτραχτὸν τῶν ἐργατικῶν οἰκοδεσποινῶν. Ἐχν αἱ Νιξεν, παραπλήσιαι πρὸς τὰς Σει-

(1) Η "Εδδα ἔχει τοὺς κυριατέρους χαρικτῆρας τῆς μαγίσσης τοῦ θεοῦ ίτου.

(2) "Η Δήμητρις ΙΙΙδηξεν ἐν Ἐλευσῖνι τοὺς θυητούς τὸ καλλιεργεῖν τὴν γῆν· ἡ Ἀθηνᾶ ἐκτύπησε τὴν γῆν καὶ ἀνεβλήστησεν ἡ ἐλαία, κτλ.

ρίνας, κτενίζουσι φάλλουσαι τὴν ἔανθην αὐτῶν κόμην ἵνα σαγηνεύσωσι καὶ ἐλκύσωσι τὸν ποιμένας εἰς τὰς ὑγρὰς αὐτῶν κατοικίας, αἱ "Ιδιαι, νύμφαι πλέκουσαι στεγάνους διὰ τῶν ἀνθέων τῶν ἀγρῶν, φεύγουσι τὸν κυνηγὸν καὶ μεταμορφοῦνται εἰς κύκνους ἵνα φύγωσι διὰ τῶν κυμάτων.

"Αλλ' ὑπὲρ πάντα ἀλλον τύπον ὁ τὸν Βαλκυρίων, ἐμπολέμων παρθένων, ἐρυγνεύει τὴν περὶ γυναικός τὸ δέκαν τῆς γερμανικῆς ποιήσεως. Οἰσγυρότερος τῶν θεῶν Οδίνος ὄνπηγει αὐτὰς εἰς τὴν μάχην, δπου τὰ δόρατα ψύτων ἐκτοξεύουσι φλογερὰς ἀκτίνας, καὶ δόρατοι ἐκλέγουσιν ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι τὸ ἐπίζηλον πρόνομιον τοῦ ν' ἀποθένωσι θάνατον γεννάλων" ἀγαπῶσι τὰς φωνὰς τῶν ἀπεθνησκόντων καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων. Τὴν προτεραίων τῶν μεγάλων μαχῶν ὑφενοῦσι φάλλουσαι πολεμιστήριον μνημόνιον. Ιστόν, εἶς ἀνθρωπίνων ἐντοσθίων, δόρατα ἔχουσιν ἀντὶ κερκίδων, τὸ δὲ αἷμα ἔρει ποταμοῦδόν. Βρουγγίλδη (1) ἡ περιφυμοτέρα αὐτῶν, ζῇ πρὸ αἰώνων ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν γερμανικῶν λαῶν. Καὶ εἰς τὴν "Εδδαν τῶν Σκανδιναύων, καὶ εἰς τὰς Νιξελούγγες τῶν Γερμανῶν, καὶ εἰς τὰ μικρὰ βιβλία τὰ τέρποντα κατὰ τὰς μαχρὰς ἐπιπέρας τοῦ γειμῶνος (2) τοὺς γεωρικούς, ἡ Βρουγγίλδη ἀναραίνεται μετὰ τοσαύτης ἐπιστροφῆς, ὡστε φαίνεται διτι ἡ ποίησις ὑπενόει καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τὴν ἐπιφρόνην τῆς γυναικὸς εἰς παινωνίαν ἦττον δεδουλωμένην εἰς τοὺς νόμους τῆς βίας (3).

"Η ἀρχαιοτέρα διήγησις τῆς στορίκς τοῦ Σιγούρη καὶ τῆς Βρουγγίλδης, εὔρισκεται βεβαίως εἰς τὰ ὄγκματα τῆς "Εδδας. Περιττόν κρίνοντες νὰ διαιληθωμεν ἐκτενέστερον περὶ τοῦ Σιγούρη, ἀρχούμενοι νὰ εἰπωμεν διτι παριστὰρ ἰδανικόν τι πρόσωπον γνωστὸν εἰς τὴν Ινδευρωπαϊκὴν ποίησιν, καὶ μάλιστα τὴν Ἐλληνικὴν. Περσέα λέγομεν ἡ Ἰάσονα ἡ Ἀχιλλέα. Ο Σιγούρη εἶναι βλαστός τοῦ Οδίνου, ἀρχηγὸς τῶν ὑπεραπιστῶν τοῦ φωτὸς, πρόμαχος τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ. Συγκροτεῖ μάγην μετὰ τοῦ δράκοντος, κυριεύει θησαυρὸν, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ ἀπαλλάσσει τῆς αἰγυμαλωσίας τὴν περιθένον, ἀλλὰν Ἀνδρομέδαν εἰ καὶ κατεστάθη ὡς ἡ Ἀχιλλέας ἀτεστος, δὲν ἀποφεύγει ὅμως, ως καὶ ὁ νιός τῆς Θέτιδος, τὰ τούμπατα τῆς τύγης. Ελθὼν εἰς γεῖρας ἔνεκκ τοῦ θησαυροῦ μετὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, πίπτει ἐπὶ τέλους θῦμα αὐτῶν.

ΣΤ.

Βρουγγίλδη.

"Ο τελεύταιος ἀπόγονος τῶν Βιλσούγγης (υἱὸν τοῦ φωτὸς) ἐξαρέ παρὰ τῶν θεῶν τὸν ἔπιπον Γράνην, ὅμοιον τῷ Πηγάδσῳ τοῦ Βελλεροφῶντος. Μεταφερθεὶς

(1) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερεν ἐπὶ τῶν Μεροβεγκίλων περιών μέσος τις βιβλίσσεα, τραγικῶν παθεῖσα θάνατον.

(2) "Ορα τὸ μικρὸν βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον. Eine neudeutsche Hysterie von deuu gebartem Siegfried.

(3) Grimm, θεοὺς καὶ ἀνωτέρω.

εις σπήλαιον όπου δέράκων (1) Σαρνέρ φυλάσσει & τὸν εῦχον χρυσὸν λάμποντα ὡς τὸ πῦρ ε, κατατρώγει τὴν καρδίαν τοῦ τέρατος καὶ ἐννοεῖ τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν. Ἀκούει τότε τοὺς κατοίκους τούτους τοῦ ἀέρος δριλοῦντας περὶ τίνος Βαλκυρίας προσδοκῶστες λυτρωτῆν. Η Βρουγγίλδη παρακλίσσεται ψήφισμα τοῦ Ὀδίνου καταδικάζεται εἰς ὑπνον, εἰς γάμον καὶ εἰς θάνατον. Η εἰς γάμον καταδίκη δὲν φαίνεται ὡς τὶς ἡγεῖ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου τῆς Ἰνδίας, καὶ ὡς ἄλλο προαισθημα τοῦ καθολικοῦ μεσαιωνος: Η παρθένος φέρουσα πανοπλίαν κοιμάται ἐπὶ κορυφῆς δρους περικυκλωμένου ὑπὸ πυρός. Η δὲ Βρουγγίλδη ἔλευθερεῖται ὑπὸ τοῦ ἡρωος, δίδει αὐτῷ συμβούλας, προεικονίζουσας τὰς ἵπποτικὰς ιδέας τὰς τασάκις ἐμπνευσθεῖσας ὑπὸ γυναικῶν. Συμβουλεύει αὐτὸν ν' ἀποτελεύγη τὴν ἐπιορκίαν, τὴν βίαν, τὴν μέθην καὶ τὴν φιληδονίαν. Καὶ ὅταν βιάπηγε γυναικες περικαλλεστάτας καθημένας ἐπὶ θρανού μὴ ἐπίτρεψε εἰς τὰ ἀργυρᾶ αὐτῶν κοσμήματα νὰ ταράττωσι τὸν ὑπνον τους καὶ μὴ ζήτει τὰ φιλήματα αὐτῶν. Η Τούς λόγους τούτους ἀκούσας μετὰ γαρῆς ὑπόσχεται νὰ νυμφευθῇ τὴν Βαλκυρίαν. Ἀλλ' εἰς τὸν τόπον τῶν Νιφλούγγης ή τῶν υἱῶν τοῦ σκότους, ταράσσουσι τὰς φρένας αὐτοῦ διὰ γοπτειῶν οὐγὶ θνατεῖσαν τῆς Μηδείας. Απατηθεὶς ἀπὸ τὸν Γουνάρ, τὸν "Ογκη καὶ τὸν Γέτταρι μυμφεύεται τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Γεδρύναν" ἀλλ' η Βρουγγίλδη μὴ συγχωροῦσα τὴν ἀκούσιαν ταύτην ἐγκατάλειψιν, παρακινεῖ τὸν Γουνάρ νὰ φονεύσῃ τὸν Σιγούρ, αὐτὴ δὲ καίεται ἵνα συνοδεύῃ ἐκεῖνον εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν. Ἀνάπτει μεγάλην πυρὰν τὴν δποίαν καλύπτει διὰ πέπλων καὶ ἀσπίδων καὶ ἀλλῶν πλουσίων ὑφασμάτων, ἐφ' ὃν θέλει τεθῆ πυρὸν αὐτὴν ὁ πολεμιστής προστάσσει δὲ νὰ καῶται καὶ οἱ ὑπηρέται αὐτῆς. Ο Ούτω, λέγει, αἱ λαμπρὴ θύραι τοῦ Κύλαλη ἀ δὲ, Οὐαὶ πέτωσιν εἰς τοὺς πόλις εὐτῆ. Εὰν συνοδεύτωσιν αὐτὸν οἱ περὶ ἐμὲ, η ὁδοιπορία δὲν θὰ γενηταξανήσει διάτι πέντε ὑπηρέταις καὶ ὅκτω ὑπηρέταις ἐξ αἴματος ἐνδύξου, καὶ διούλος δέτις ἐπιει τὸ αὐτὸν γάλα μετ' ἐμοῦ θὰ ὑπάγωσι μετ' αὐτοῦ. Η

Η Βρουγγίλδη ἐμπήγει τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στῆθος αὐτῆς προλέγων εἰς τοὺς ἴδιους ἀδελφούς τρομερὰς ἐκδικήσεις. Αἱ ἐκδικήσεις δὲ αὐταις γίνονται ὑπόθεσις πολλῶν ἀτμάτων, εἰς ἀ ἀναφοράνται ὡς νύμφη τοῦ Ἀττίλα, τῆς μάστεγος τοῦ Θεοῦ, διν φονεῖει συμποσίῳ· η διάγησις, ἵνα φέρῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸν πολλὰ πρότωπα ὄνομαστα, συγγέει τοὺς αἰώνας καὶ τὰς ἀποστάσεις. Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν παρὰ τῆς ποιήσεως τῶν βαρβάρων τὴν τάξιν τῶν κλασικῶν συγγραφῶν.

Εἶδομεν δὲτι ἀποθνήσκοντός τινος πολεμιστοῦ ή εὐζυγος αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς σύντροφος πρωσιτιμένην ίνα παρακολουθήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν γώραν τῶν ψυχῶν ἀπόσπασμά τι τῆς "Εδδας δεικνύει πῶς αἱ γῆραι αύ-

τοσχεδίαζον τὰ πένθιμα ἄσματα, τὰ ἐν Ἑλλάδι καλούμενα μυρολόγια. Η Σιγούρα κλαίει τὸν περιπόθητον αὐτῇ "Ελγην πεσόντα ἐν πολέμῳ. Οχι, λέγει, δὲν θέλω πλέον νὰ καθήσω εὖθυμος ἐπὶ τῶν ὄφεων τῆς πατρίδος μου, οὗτε τὸ προϊστότε τὸ ἐσπέρας δὲν θὰ γνωρίσω πλέον τὴν ἥδαντὴν τοῦ βίου, ἐνόσω δὲν θὰ βιέπω τὸν βασιλέα μου φέροντα τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀκτινοβόλον μέτωπον ὑπεράνω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ένόσῳ δὲν θὰ βιέπω πλέον ἐρχόμενον τὸν ἀργηγὸν ἐκεῖνον, ἀναβαίνοντα τὸν θυμούλην αὐτοῦ γρυπογάλινον ἵππον" ένόσῳ δὲν θὰ ὑποδέχωμαι τὸν τόμα ἐπανεργόμενον ἀπὸ τῶν μαχῶν. "Οτε δὲ "Ελγης διεδίδε τρόμον μεταξὺ τῶν ἔχθρων αὐτοῦ καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῶν συμμαχούντων μετ' ἐκείνων, ὥροιαζε λόγον καταδιώκοντα αἴγας, αἴτινες οἵως ἔντρομοι κατεκρημνίζοντο ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὄφεων" ο "Ελγης ἦτο ἀγάτερος τῶν ἀλλων πολεμιστῶν ὅσον ἡ ὑπερήφανος μελίκη σίναι ἀνωτέρα τῆς βάτου, ἦτο ως ὁ νεόρος δέτις περίρρυτος ὑπὸ μρόσου δρυᾶς φέρων τὴν κερατίτην ὑψηλοτέραν τῶν ἀλλων ζώων τοῦ δάσους" ο (1).

Ἐγγεδιογράφουσα τὰς δύο δψεις τῆς γερμανικῆς κοινωνίας. Δινάμεθα μετὰ τοῦ Καίσαρος νὰ εὔρωμεν εὐζόλως ἐν αὐτῇ συμμορίας θηριώδεις, ἔχθρας τῆς γεωργίας, ἐνθέρμους ὀπαδούς τῆς καταστροφῆς καὶ καταπατούσας πᾶν ὅ,τι ἀσθενές. Αλλ' ὅταν συγκρίνωμεν μετὰ τοῦ Τακτίου τὰς ἀδιαμάτους ταύτας φυλάς πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν τεταπεινωμένων δούλων τὴν ἀπονέμουσαν θείας τιμᾶς εἰς τέρατα ἀνθρώπομορφα (2), γινόμεθα συγκαταβατικώτεροι πρὸς φυλὴν ἀνήσυχον αὐλά δραστηρίαν ἀνακαλύπτομεν ἐν αὐτῇ σπέρματα μεγαλεῖσαν καὶ ἐλπίδας προόδου, καὶ ἐπὶ τέλους τάσιν ἀκάθεκτον πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὴν πρόοδον, τάσιν δι' ἡς συνετέλεσε τοσοῦτον εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς δυτικῆς κοινωνίας. Τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς ἡσαν ἐλαττώματα τῆς νεότητος, ἐν τὰ τῆς Ρώμης ἡσαν τῆς πρεσβύτερῆς ἡλικίας, ἀθεράπευτα αὐτὸν τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἐθεράπευσε τὰ δεινὰ διτα προεξένησεν ο τυφλὸς δεσποτισμὸς τῶν Καισάρων (3), τοὺς βαρβάρους δρῶας τῆς Σκανδιναվίας καὶ Γερμανίας ἀνέδειξεν ἔμνη ἐκ τῶν ἐξογκωτέρων τοῦ στυμερινοῦ κόσμου, ἔθητη ιδρύσαντα κράτη ισχυρότατα οἷον τὴν Αγγλίαν καὶ τὴν Πρωσίαν, μεταδίδοντα δι' ἐπιμόνου φιλοπονίας εἰς τὰς ἀναριθμήτους νότους τῆς Ωκεανίας, εἰς τὴν ἀρκτών τὸν Αμερικὴν καὶ τὴν μεταγερμήνην τὸν Ασίαν τοὺς νόμους καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς Δύσεως, καὶ καταβάλλοντα τὴν βαρβαρότητα διὰ κατακτήσεων ὁμοίων πρὸς τὴν οὐτικής άγριας κατατητικῆς ζωῆς αὐτοῖς πάλαι μέγρι τῆς βραχυμανικῆς χώρας ἡ ἀττητητος φάλαγξ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνας.

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ.

(1) Εδδα Σεμουαδὲ, Τ. Β. — Οὐνδιγγε βάνα.

2) "Ορχ Σολετωνίου τοὺς δώδεκα Καίσαρες.

(3) Οι ἀντωνίνι, μεθηταὶ τῆς ἀλληγορίας φιλοσοφίας ἀδιμήσιαν ἀλλὰ ἐπὶ ματαίη νὰ παραδεχθῶσιν οὐτιστήρες κυβερνητικὰς ἀγάρας.

(1) Καὶ δὲ Ἀπόλλων, δὲ Ἡρακλῆς, δὲ Κάδμος, δὲ Πελλεροφόνητες, δὲ Ἰάσων, δὲ Περσέας, μάχονται ἐπίστρεψε πρὸς δρῖν. Ο περιφημός εὗτος μέθος -ώζεται καὶ στήνεται εἰς τὰ διαινάδας αὐτοῖς. Ορεις ἀλεξανδρίης δημιουρίας ἀσμάτα τῆς Δακίας.